

การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร
The Development of Thai Word Pronunciation Skills in Reading Among Secondary
1 Students at Srithamwitthaya School, Nai Mueang Subdistrict,
Mueang District, Yasothon Province

พระธนากร ธีรวโร (โคตรสมบัติ)
พระมหาจिरายูท ปโยโค (มุละชีวะ)
พระสุรียันต์ เมธิโก (มุละชีวะ)*
PhraThanakorn Therawaro (Kotsombat)
Phamahajirayuth Payoko (Mulachiwa)
PhaSuriyant Methiko (Mulasiwa)
Corresponding mail: suriyantmulasiwa@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 1 จำนวน 50 คน ในปีการศึกษา 2568 ภาคการศึกษาที่ 1 เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง

ผลการวิจัยพบว่า ชั้นปีที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2568 ภาคการศึกษาที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร มีอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ 3.05, S.D. 0.77) และพบว่า ระดับความสามารถด้านทักษะการอ่านคำยากของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ประจำปีการศึกษา 2568 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา มีอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ 3.01, S.D. = 0.72) ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80

คำสำคัญ: การพัฒนาทักษะ, การอ่านออกเสียง, คำในภาษาไทย, โรงเรียนศรีธรรมวิทยา.

Abstract

This study aims to examine the level of word pronunciation in the Thai language and compare the achievement of skill development in Thai word pronunciation among Grade 7 students at Sritam Wittaya School, Nai Mueang Subdistrict, Mueang District, Yasothon Province. The target group for this study consists

of 50 Grade 7 students in the first semester of the 2025 academic year. The research employs a quasi-experimental design.

The findings reveal that Grade 7 students in the first semester of the 2024 academic year at Sritam Wittaya School, Nai Mueang Subdistrict, Mueang District, Yasothon Province, demonstrated a moderate level of proficiency ($\bar{X} = 3.05$, S.D. = 0.77). Additionally, the proficiency level in pronouncing complex words among these students was also found to be moderate ($\bar{X} = 3.01$, S.D. = 0.72), aligning with the 80/80 standard criterion.

Keywords: Skill development, word pronunciation, Thai language, Sritam Wittaya School.

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญเป็นพื้นฐานของการศึกษาในทุกแขนง สาขา และเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากในการดำเนินชีวิตของคนในยุคปัจจุบัน เพราะในขณะนี้วิทยาการและเทคโนโลยีต่าง ๆ ได้เปลี่ยนแปลงและก้าวหน้ามากขึ้น ดังนั้นเราจึงจำเป็นที่จะต้องมีการอ่านเพื่อการสื่อสารที่ดี และมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ ต้องอ่านได้คล่อง ถูกต้องและมีประสิทธิภาพเพื่อการเสาะแสวงหาความรู้อย่างหลากหลาย สามารถเข้าใจและติดตามการเปลี่ยนแปลง และความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการความรู้ รวมทั้งข้อมูลข่าวสารได้ทันที เนื่องจากการอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการเรียนรู้ เมื่ออ่านมากก็ยิ่งทำให้ได้รับความรู้มาก ทักษะการอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องให้ความสำคัญฝึกฝนกันอยู่เสมอ เริ่มตั้งแต่การศึกษาคำศัพท์กลุ่มคำ ประโยคตลอดจนถึงข้อความ ครูผู้สอนได้เห็นความสำคัญของการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย ซึ่งจะเป็พื้นฐานอันสำคัญ จึงได้ทำการศึกษาเรื่องการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย เพื่อที่จะหาสาเหตุของปัญหาและอุปสรรคในการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียน และนำไปปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยให้ดียิ่งขึ้นต่อไป ในวิชาภาษาไทยพื้นฐาน (ท 2210) ครูผู้สอนได้คำนึงถึงความสามารถของการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียน เพื่อเป็นประโยชน์กับตัวผู้เรียนและเพื่อเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนทุก ๆ รายวิชา ปัญหาเด็กอ่านหนังสือไม่ออกเป็นประเด็นสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็กในระยะยาว

การอ่านออกเสียงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาไทยซึ่งส่งผลโดยตรงต่อความเข้าใจและการสื่อสารของนักเรียน อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในหลายโรงเรียนยังคงประสบปัญหาในการอ่านออกเสียงคำอย่างถูกต้อง ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ในวิชาอื่น ๆ และการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยรวม จากการศึกษาของ สมศักดิ์ ศรีสันติสุข (2563) พบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดและวรรณยุกต์ที่ซับซ้อน ซึ่งอาจเกิดจากการขาดการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและการขาดความเข้าใจในกฎการออกเสียง นอกจากนี้ การวิจัยของ Brown (2019) ในสหรัฐอเมริกาพบว่า การพัฒนาทักษะการอ่าน

ออกเสียงมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการศึกษาในระยะยาว ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการส่งเสริมทักษะนี้ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมืองจังหวัดยโสธร เป็นสถาบันการศึกษาที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียน อย่างไรก็ตามจากการประเมินผลการเรียนรู้พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ยังมีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำบางประเภท ซึ่งอาจเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ในวิชาอื่น ๆ และการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ดังนั้น การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากปัจจัยดังต่อไปนี้

- 1) ส่งเสริมความเข้าใจในการอ่าน: การอ่านออกเสียงอย่างถูกต้องช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำและประโยคได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ
- 2) พัฒนาทักษะการสื่อสาร: การออกเสียงที่ถูกต้องช่วยให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ลดความเข้าใจผิดและเพิ่มความมั่นใจในการพูด
- 3) ส่งเสริมความรักในการอ่าน: เมื่อสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว นักเรียนจะมีความสนุกสนานและความพึงพอใจในการอ่านมากขึ้น ซึ่งส่งผลดีต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต
- 4) เตรียมความพร้อมสำหรับการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น: ทักษะการอ่านออกเสียงที่ดีเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งต้องการความเข้าใจและการวิเคราะห์ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

จากที่กล่าวมาสะท้อนได้ว่าการวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา จึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อเสริมสร้างพื้นฐานทางการศึกษาและพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ในอนาคต

การอ่านออกเสียงเป็นทักษะพื้นฐานที่มีความสำคัญต่อพัฒนาการทางภาษาและการเรียนรู้ของผู้เรียน (Chall, 1996, p. 28) ในบริบทของประเทศไทย การอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยยังคงเป็นปัญหาสำคัญที่พบในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนจำนวนมากประสบปัญหาการออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง อันเนื่องมาจากปัจจัยหลายประการ เช่น ระบบเสียงภาษาไทยที่ซับซ้อน ความแตกต่างของสำเนียงในแต่ละท้องถิ่น และแนวทางการสอนที่ไม่สอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียน (นฤมล สินสุพรรณ, 2562, น. 45) โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ซึ่งตั้งอยู่ในจังหวัดยโสธร มีนักเรียนที่มาจากหลากหลายภูมิภาคหลังทางภาษา โดยเฉพาะนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง หรือมีพื้นฐานการใช้ภาษาอีสานในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ปัญหาการอ่านออกเสียงจึงอาจเป็นผลมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ที่แตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน (Wong, 2019, p. 115) การศึกษานี้จึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้สามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องและส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาที่เหมาะสม

การอ่านออกเสียงที่ถูกต้องมีบทบาทสำคัญต่อความเข้าใจภาษาและการเรียนรู้ของผู้เรียน นักวิชาการหลายท่านได้เน้นย้ำถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านออกเสียงที่ดีและความสามารถในการทำความเข้าใจเนื้อหา เช่น Rasinski (2012, p. 46) ระบุว่า การอ่านออกเสียงที่คล่องแคล่วช่วยให้

ผู้เรียนสามารถเข้าถึงเนื้อหาทางวิชาการได้ดีขึ้นและลดอุปสรรคในการอ่านจับใจความ อย่างไรก็ตาม นักเรียนไทยจำนวนมากยังคงเผชิญกับปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่ไม่ถูกต้อง ส่งผลให้ความเข้าใจข้อความลดลง (สุภาพร สุวรรณชาติ, 2563, น. 78)

ในบริบทของโรงเรียนศรีธรรมวิทยา การแก้ไขปัญหาดังกล่าวมีความสำคัญ เนื่องจากนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงมักเผชิญกับปัญหาในการเรียนรู้วิชาอื่นๆ เช่น ภาษาไทย สังคมศึกษา และภาษาอังกฤษ งานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงของนักเรียนผ่านแนวทางการสอนที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืน

ในศตวรรษที่ 21 การเรียนการสอนได้เปลี่ยนแปลงไปจากรูปแบบดั้งเดิมอย่างมีนัยสำคัญ แนวคิดการศึกษาสมัยใหม่เน้นการพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 (21st Century Skills) เช่น ทักษะการคิดวิเคราะห์ การสื่อสาร การทำงานร่วมกัน และความคิดสร้างสรรค์ (Trilling & Fadel, 2009, p. 22) การเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพต้องปรับให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโลกที่ขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีและการสื่อสารดิจิทัล โดยเฉพาะการเรียนรู้ด้านภาษา ซึ่งจำเป็นต้องใช้แนวทางที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมากขึ้น ในสารัตถะดังต่อไปนี้

1) การใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียง เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างการเรียนรู้ภาษาไทยและการอ่านออกเสียงของนักเรียน งานวิจัยของ Warschauer & Meskill (2000, p. 303) ระบุว่า การใช้เทคโนโลยีช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาผ่านแอปพลิเคชันและซอฟต์แวร์ที่ช่วยให้นักเรียนสามารถฝึกอ่านออกเสียงด้วยตนเอง นอกจากนี้ โปรแกรม Text-to-Speech (TTS) และ Speech Recognition ยังสามารถช่วยประเมินการออกเสียงของนักเรียนและให้ข้อเสนอแนะในเวลาจริง ซึ่งจะช่วยให้พวกเขาพัฒนาความถูกต้องและความคล่องแคล่วในการอ่าน

2) การบูรณาการแนวทางการเรียนรู้แบบ Active Learning การสอนที่เน้น Active Learning เช่น การใช้เกมภาษาไทย การแสดงบทบาทสมมติ (Role-Playing) และการอ่านแบบกลุ่ม ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจและพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงได้ดีขึ้น (Bonwell & Eison, 1991, p. 16) การเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์ทำให้นักเรียนได้ฝึกฝนในบริบทที่หลากหลาย ซึ่งช่วยให้พวกเขาสามารถจดจำและนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ดีขึ้น

3) การพัฒนาแนวทางการสอนแบบเฉพาะบุคคล (Personalized Learning) ในยุคปัจจุบัน นักเรียนแต่ละคนมีพื้นฐานความสามารถด้านการอ่านออกเสียงที่แตกต่างกัน ครูจึงต้องปรับแนวทางการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละกลุ่ม โดยใช้วิธีการสอนแบบ Differentiated Instruction ที่ช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาตามระดับความสามารถของตนเองได้ (Tomlinson, 2014, p. 33) ตัวอย่างเช่น นักเรียนที่อ่านออกเสียงไม่คล่องอาจได้รับการฝึกเพิ่มเติมด้วยบทเรียนออนไลน์ที่มีระดับความยากง่ายต่างกัน เพื่อให้พวกเขาได้รับการฝึกฝนที่เหมาะสม

4) การส่งเสริมความสามารถด้านภาษาผ่านการอ่านแบบบูรณาการ การบูรณาการการอ่านออกเสียงกับการเรียนรู้ในวิชาอื่นๆ เช่น ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา และวรรณคดีไทย จะช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาและขยายขอบเขตการใช้ภาษาได้ดียิ่งขึ้น งานวิจัยของ Guthrie & Wigfield (2000, p. 405) พบว่าการเรียนรู้ที่บูรณาการสามารถช่วยให้นักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้น และช่วยให้พวกเขาสามารถจดจำคำศัพท์และรูปประโยคได้แม่นยำขึ้น

5) การพัฒนาทักษะครูในการจัดการเรียนรู้ ครูเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงของนักเรียน ดังนั้น การอบรมครูเกี่ยวกับเทคนิคการสอนภาษาไทยและการใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอนจึงมีความสำคัญ (Fullan, 2011, p. 54) ตัวอย่างเช่น การฝึกอบรมเกี่ยวกับการใช้สื่อดิจิทัลในการสอนอ่านออกเสียง จะช่วยให้ครูสามารถออกแบบบทเรียนที่ตอบโจทย์ความต้องการของนักเรียนในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 ควรมุ่งเน้นการพัฒนาเทคนิคการสอนที่ทันสมัยและการใช้เทคโนโลยีเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ของนักเรียน การบูรณาการ Active Learning การเรียนรู้แบบเฉพาะบุคคล และการพัฒนาทักษะครูเป็นแนวทางสำคัญที่ช่วยให้ นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่วมากขึ้น ซึ่งจะเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษาของพวกเขาในอนาคต การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นประเด็นสำคัญในทางการศึกษา เนื่องจากการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะทางภาษาและการเรียนรู้ในวิชาอื่นๆ อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาพบว่า นักเรียนไทยจำนวนมากยังคงมีปัญหาในการอ่านออกเสียงอย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว ซึ่งส่งผลกระทบต่อความเข้าใจในการอ่านและการพัฒนาทักษะการสื่อสารโดยรวม (กาญจนา นาคสกุล, 2556, น. 84) การวิจัยในประเด็นนี้จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1) ปัญหาคุณภาพการอ่านออกเสียงของนักเรียนไทย นักเรียนไทยจำนวนมากไม่น้อยยังมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่ถูกต้อง โดยเฉพาะเสียงที่ใกล้เคียงกัน เช่น ร-ล หรือ พยัญชนะควบกล้ำ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความเข้าใจความหมายของคำและข้อความ (สุภัทรา โกไทยกา นนท์, 2561, น. 129) นอกจากนี้ งานวิจัยของ Goswami & Ziegler (2006, p. 42) พบว่าทักษะการอ่านออกเสียงมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านจับใจความ ดังนั้น การศึกษาปัญหานี้ยิ่งลึกซึ้งซึ่งจะช่วยให้สามารถหาแนวทางในการแก้ไขและพัฒนาการอ่านของนักเรียนได้อย่างเหมาะสม

2) บทบาทของการอ่านออกเสียงต่อการเรียนรู้ภาษาและวิชาอื่นๆ การอ่านออกเสียงที่ถูกต้องและคล่องแคล่วส่งผลโดยตรงต่อการเข้าใจเนื้อหาในวิชาต่างๆ โดยเฉพาะภาษาไทย วรรณคดี และสังคมศึกษา (Snow, Burns, & Griffin, 1998, p. 56) หากนักเรียนอ่านออกเสียงผิด อาจทำให้เข้าใจคำศัพท์ผิดพลาด ส่งผลกระทบต่อความอ่านจับใจความและการเรียนรู้เชิงวิเคราะห์ ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาองค์ความรู้ของผู้เรียนในภาพรวม

3) ความเปลี่ยนแปลงของรูปแบบการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ในยุคที่เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการศึกษา รูปแบบการเรียนรู้แบบดั้งเดิมที่เน้นการท่องจำอาจไม่ตอบโจทย์อีกต่อไป งานวิจัยหลายชิ้นชี้ให้เห็นว่า การใช้เทคโนโลยีและสื่อดิจิทัลสามารถช่วยเสริมการเรียนรู้ทักษะทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การใช้แอปพลิเคชันที่มีฟังก์ชันตรวจสอบการออกเสียง หรือการใช้ซอฟต์แวร์ Text-to-Speech (TTS) เพื่อช่วยฝึกฝน (Levy & Murnane, 2004, p. 99) ดังนั้น จำเป็นต้องศึกษาว่าเครื่องมือเหล่านี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงของนักเรียนได้อย่างไร

4) การพัฒนาหลักสูตรและแนวทางการสอนที่เหมาะสม งานวิจัยในเรื่องนี้จะช่วยให้เกิดองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับการสอนภาษาไทยและการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง โดยข้อมูลที่ได้

สามารถนำไปใช้พัฒนาหลักสูตรและแนวทางการสอนที่สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนไทยในปัจจุบัน ตัวอย่างเช่น การพัฒนาแบบฝึกหัดที่ใช้แนวคิด Active Learning หรือการบูรณาการเทคโนโลยีเข้ากับการสอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น (Tomlinson, 2014, p. 27)

5) การส่งเสริมโอกาสทางการศึกษาและความเสมอภาค การอ่านออกเสียงที่ถูกต้องไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาไทยได้ดีขึ้น แต่ยังส่งผลต่อความสามารถในการสื่อสารและการแสดงออกในสังคม งานวิจัยของ Bourdieu (1991, p. 37) ชี้ให้เห็นว่าทักษะทางภาษามีความสัมพันธ์กับโอกาสทางสังคมและเศรษฐกิจ หากนักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ดี จะช่วยให้พวกเขามีโอกาสในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองมากขึ้น การศึกษานี้จึงมีบทบาทสำคัญในการลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาและเสริมสร้างโอกาสให้กับผู้เรียนในระยะยาว

สรุปได้ว่าการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทย์มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นปัญหาพื้นฐานที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ด้านภาษาและวิชาอื่นๆ อีกทั้งยังเกี่ยวข้องกับแนวโน้มทางการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ที่ต้องการแนวทางการสอนที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น งานวิจัยนี้จึงไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน แต่ยังมีส่วนช่วยยกระดับคุณภาพการศึกษาไทยให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโลก

โจทย์วิจัย

1. ความสามารถด้านการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทย์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร มีอยู่ในระดับใด?
2. ทักษะด้านการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทย์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร มีอยู่ในระดับใด?
3. ผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทย์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร มีอยู่ในระดับใด?

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่เป็นสาเหตุแห่งปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทย์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร
2. เพื่อศึกษาแนวทางในการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทย์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร
3. เพื่อสร้างแนวทางในการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทย์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร
4. เพื่อนำแนวทางในการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยไปประยุกต์ใช้ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัย เรื่อง “การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร” ในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research) วิธีการสืบค้นข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยและคณะได้เลือกใช้วิธีการสืบค้นวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น เอกสาร ตำรา หนังสือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบออนไลน์ (internet online) และผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร (population)

ประชากร (population) ที่ใช้ในการศึกษาค้นครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 2 ห้องเรียน นักเรียน รวมทั้งสิ้น 50 คน

2. กลุ่มเป้าหมาย (target group)

กลุ่มตัวอย่าง (sample) ที่ใช้ในการศึกษาค้นครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 2 ห้องเรียน นักเรียน รวมทั้งสิ้น 50 คน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้การศึกษาข้อมูลด้วยค่าพารามิเตอร์ (parameters) กับประชากรทั้งหมด (population) และใช้สัญลักษณ์ทางสถิติในค่าพารามิเตอร์ (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

1.2 ด้านตัวแปร

1.2.1 ตัวแปรอิสระ

ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรอิสระ (independent variables) ประกอบด้วย ปัจจัยส่วนบุคคล คือ เพศ อายุ อาชีพ และปัจจัยด้านบริบททางการศึกษา ประกอบด้วย

- 1) ด้านรูปแบบและวิธีการจัดการเรียนการสอน
- 2) ด้านกิจกรรมแบบฝึกหัดและกิจกรรมการเรียนรู้
- 3) ด้านการใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอน
- 4) บริบทด้านปัจจัยด้านครูผู้สอน

1.2.2 ตัวแปรตาม

ผู้วิจัยได้กำหนดคุณลักษณะของตัวแปรตาม (dependent variables) ใน 2 ด้าน ประกอบด้วยดังนี้

- 1) ระดับการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
- 2) ผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา

1.2.3 ขอบเขตด้านพื้นที่

โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

1.2.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ตั้งแต่เริ่มโครงการ โดยใช้เวลา 1 ภาคการศึกษา คือ ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2568

1.2.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เกณฑ์ประสิทธิภาพ

80/80

1.2.6 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็น แบบกลุ่มเดียวสอบก่อนและหลัง (one-group pretest posttest design) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538, หน้า 248-249) สามารถเขียนสัญลักษณ์แผนแบบแผนการวิจัยได้ ดังนี้

เมื่อ E หมายถึง กลุ่มทดลอง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

X หมายถึง การทดลองการใช้แบบฝึกเรื่องการอ่านและการสะกดคำยาก

O_1 หมายถึง การทดสอบวัดผลเรื่องการอ่านและการสะกดคำยาก
ก่อนการทดลอง

O_2 หมายถึง การทดสอบวัดผลเรื่องการอ่านและการสะกดคำยาก
หลังการทดลอง

เครื่องมือวิจัย

1. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. แบบฝึกวิชาภาษาไทยเรื่องทักษะการอ่านออกเสียงในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เกี่ยวกับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น สาระการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และคู่มือครูภาษาไทย และแบบเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

1.2 ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่านออกเสียงในภาษาไทย รวมทั้งวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกการอ่าน

1.3 ผู้วิจัยคัดเลือกคำที่นักเรียนมักอ่านผิดพลาดอยู่เสมอ ๆ จากหนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อนำมาสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงในภาษาไทย

1.4 นำแบบฝึกที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญมีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยไม่ต่ำกว่า 3 ปีทุกคน เพื่อพิจารณาความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) และให้ข้อเสนอแนะ

1.5 นำข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

1.6 พิมพ์แบบฝึกฉบับทดลอง

1.7 นำแบบฝึกไปทดลอง (try-out) ไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำผลการทดลองมาวิเคราะห์คุณภาพแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงในภาษาไทยเพื่อหาประสิทธิภาพให้ได้ตามเกณฑ์ 80/80 กล่าวคือระดับประสิทธิภาพของใบงานที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ คิดได้จากคะแนนปฏิบัติระหว่างเรียนรวมกัน และคะแนนสอบหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E_1 (คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละจากทำแบบทดสอบระหว่างเรียนด้วยใบงาน) E_2 (คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนจนจบบทเรียนทั้งหมด)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) แบบฝึกวิชาภาษาไทยเรื่องทักษะการอ่านออกเสียงในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เรื่องทักษะการอ่านออกเสียงในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยนี้เริ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างนั้นคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 50 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง สถานที่เก็บรวบรวมข้อมูลโรงเรียนศรีธรรมวิทยา ซึ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งหมด 6 ชุด ชุดละ 20 ข้อ โดยมีการจัดการสอบออกเป็น 2 ช่วง คือ การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยแบ่งการวิจัยออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ร้อยละ (%) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สูตรการคำนวณหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)

$$(\bar{X}) = \frac{\sum x}{n}$$

สูตรการคำนวณหาค่าร้อยละ (%)

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{ตัวเลขที่ต้องการเปรียบเทียบจำนวนทั้งหมด}}{\text{จำนวนทั้งหมด}} \times 100$$

สูตรการคำนวณหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{n - 1}}$$

2. วิเคราะห์เพื่อตอบวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยโดยใช้สถิติในการ

วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียน ได้แก่ ค่าสถิติทดสอบที (t-test) แบบ Dependent

สูตรการคำนวณสถิติทดสอบที (t-test)

$$t = \frac{\bar{x} - \mu}{\frac{s}{\sqrt{N}}} \quad \text{เมื่อ } df = n-1$$

การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกวิชาภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านหนองแหนจากสูตร E_1/E_2 ดังนี้

สูตรที่ 1

$$\text{เมื่อ } E_1 = \frac{\sum x_1 \times 100}{N \times A}$$

สูตรที่ 2

$$\text{เมื่อ } E_2 = \frac{\sum x_2 \times 100}{N \times B}$$

5. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายเพื่อความเข้าใจ ผู้วิจัยขอแนะนำสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

E_1	หมายถึง	ประสิทธิภาพกระบวนการ
$\sum X_1$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนที่ได้จากการวัดระหว่างเรียน
N	หมายถึง	จำนวนนักเรียนทั้งหมด
A	หมายถึง	คะแนนเต็มของแบบวัดระหว่างเรียน
E_2	หมายถึง	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
$\sum X_2$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนที่ได้จากการวัดหลังเรียน
B	หมายถึง	คะแนนเต็มของแบบวัดหลังเรียน

สรุปผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง “การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร” การวิจัยในครั้งนี้ใช้การวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) แบบกึ่งทดลอง เป็นการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านทุ่งแต่ ตำบลทุ่งแต่ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธรและมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาระดับการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ผลการวิจัย

พบว่า ระดับความสามารถด้านทักษะการอ่านคำยากของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2568 ภาคการศึกษาที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร มีอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ 3.05, S.D. 0.77)

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการเขียนอ่านคำยากมีประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์ที่ระดับ 81.20/82.05 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาระดับการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถด้านทักษะการอ่านคำยากของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2568 ภาคการศึกษาที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร มีอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ 3.05, S.D. 0.77)

ประเด็นที่ 1 ระดับความสามารถด้านทักษะการอ่านสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ประจำปีการศึกษา 2568 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธรผลการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถด้านทักษะการอ่านคำยากของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ประจำปีการศึกษา 2568 โรงเรียนศรีธรรม มีอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ 3.01, S.D. 0.72) ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะระดับความสามารถด้านทักษะการอ่านคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นผลมาจากปัจจัยหลายประการ ได้แก่ (1) การขาดการฝึกฝนที่สม่ำเสมอ นักเรียนอาจไม่ได้รับการฝึกฝนที่เพียงพอในการจดจำและเขียนคำที่สะกดผิด ความจำที่จำกัด: นักเรียนชั้นประถมศึกษา มีความจำที่จำกัด ซึ่งอาจทำให้ยากต่อการจำคำที่สะกดผิดจำนวนมาก (2) การพัฒนาทางภาษาที่ยังไม่สมบูรณ์ ทักษะการเขียนสะกดคำยากเกี่ยวข้องกับการรับรู้เสียงและโครงสร้างของคำ ซึ่งอาจยังไม่พัฒนาเต็มที่ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (3) การขาดกลยุทธ์การสะกดคำ นักเรียนอาจยังไม่ได้รับการสอนกลยุทธ์การสะกดคำที่จำเป็น เช่น การแบ่งคำ การใช้คำพ้องเสียงและการวิเคราะห์โครงสร้างคำ และ (4) ความสนใจและแรงจูงใจ นักเรียนอาจขาดความสนใจหรือแรงจูงใจในการฝึกฝนการเขียนสะกดคำยาก และจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนแบบฝึกไปใช้ได้แนะนำแนวทางพัฒนา นักเรียนให้มีทักษะการสะกดคำยากที่ดีขึ้น โดยสามารถสรุปประเด็นได้ดังนี้ เช่น (1) ฝึกฝนเป็นประจำ จัดสรรเวลาให้กับการฝึกสะกดคำเป็นประจำโดยใช้แบบฝึกหัดหรือเกมที่สนุกสนาน (2) แบ่งคำเป็นพยางค์ ช่วยให้นักเรียนมองเห็นโครงสร้างของคำและสะกดได้ง่ายขึ้น (3) ใช้คำศัพท์ที่หลากหลาย แนะนำคำศัพท์ใหม่ ๆ ที่หลากหลายและท้าทาย เพื่อขยายคลังคำศัพท์ (4) ใช้คำในบริบท นำเสนอคำศัพท์ในประโยคหรือเรื่องราว เพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจการใช้คำที่ถูกต้อง (5) ใช้เครื่องมือช่วยจำ ใช้กลวิธีช่วยจำ เช่น การสร้างคำพ้องเสียงหรือการสร้างเรื่องราวเกี่ยวกับคำศัพท์ (6) ตรวจสอบคำศัพท์

เป็นประจำ ตรวจสอบคำศัพท์ที่สะกดผิดและฝึกฝนการสะกดคำเหล่านั้นซ้ำ ๆ (7) ให้คำติชมที่เป็นประโยชน์ ให้คำติชมที่ชัดเจนและเป็นประโยชน์ เพื่อช่วยให้นักเรียนระบุและแก้ไขข้อผิดพลาด (8) ใช้เทคโนโลยีแอปพลิเคชันหรือซอฟต์แวร์การสะกดคำเพื่อช่วยฝึกฝน (9) สร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ จัดเตรียมสภาพแวดล้อมที่เจียบสงบและปราศจากสิ่งรบกวน เพื่อให้นักเรียนสามารถจดจ่อกับการเรียนรู้ได้ และ (10) ให้กำลังใจและการสนับสนุน ชื่นชมความพยายามของนักเรียนและให้การสนับสนุนเมื่อพวกเขาประสบความสำเร็จ

ทั้งนี้ได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ นุชจรี เวหวนารักษ์ ณีภุชวีพิชญา สองเมือง และพระมหานพรัตน์ ขนติธมโม (ศิลากุล) (2567) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนคำสะกดคำโดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนบ้านโนนประทาย อำเภอกุดชุม จังหวัดยโสธร” การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านทักษะการเขียนสะกดคำ สร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาโรงเรียนบ้านโนนประทาย ในปีการศึกษา 2565 ตามเกณฑ์ 80/80 ก่อนและหลังเรียน ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 28 คน จากนักเรียนทั้งหมดจากวิธีการสุ่มแบบบังเอิญ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนสะกดคำ แผนการจัดการความรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ด้านภาษาไทย และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานใช้ t-test ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถด้านทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำมีประสิทธิภาพระดับ 81.20/82.05 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนบ้านโนนประทายหลังใช้แบบฝึก มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กัญญา นุชจันทิก และสุวิมล ใจชื่น (2567) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพานิชย์) โดยใช้แบบฝึกทักษะบัญญัติคำพื้นฐาน” ผลการวิจัยพบว่า ผลการพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกทักษะบัญญัติคำพื้นฐานทางการอ่านออกเสียงควบกล้ำ ร ล ว มีคะแนนเฉลี่ย 16.10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80.50 สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ย 4.47 อยู่ในระดับพึงพอใจมาก

รัตติยาพร โกสุม และอัฐพล อินตะเสนา (2567) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2” ผลการวิจัยพบว่า วงจรปฏิบัติการที่ 1 พบว่านักเรียนมีทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 66.25 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ ที่กำหนด และมีพฤติกรรมการเรียนรู้เรื่องคำควบกล้ำ คิดเป็นร้อยละ 53.33 อยู่ในระดับพอใช้ ปัญหาสำคัญคือ นักเรียนยังไม่ค่อยให้ความสนใจในการทำกิจกรรม และมีนักเรียนที่สนใจแต่ยังไม่คุ้นชินกับวิธีการสอน และบางคนอ่าน

ออกเสียงยังไม่คล่อง วงจรปฏิบัติการที่ 2 ผู้วิจัยได้ปรับปรุงโดยชี้แจงแนวปฏิบัติให้ชัดเจน และชี้แนะสมาชิกแต่ละกลุ่มให้ช่วยสอนสมาชิกในการฝึกอ่านออกเสียงมากยิ่งขึ้น ผลการจัดการเรียนรู้ ปรากฏว่านักเรียนมีทักษะการอ่านออกเสียงคาควบกล้ำ เฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 76.25 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และมีพฤติกรรมการเรียนรู้ เรื่องคาควบกล้ำเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 64.18 อยู่ในระดับดี เพิ่มขึ้นจากวงจรปฏิบัติการที่ 1 และวงจรปฏิบัติการที่ 3 ผลปรากฏว่านักเรียนนักเรียนมีทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ เฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 85 ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 และมีพฤติกรรมการเรียนรู้ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 88.33 อยู่ในระดับดีมาก สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

พิรฮาน และ และคณะ (2567) ศึกษาวิจัยเรื่อง “ผลการใช้ชุดฝึกทักษะอักษร 5 สี ที่มีต่อการพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำในวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนประถมศึกษาหน่วยงาน การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี” ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการอ่านคำควบกล้ำในวิชาภาษาไทยของนักเรียนก่อนเรียนค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 4.21 และหลังเรียนค่าเฉลี่ยเท่ากับ 28.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 2.37 สรุปได้ว่าหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01; 2) ความพึงพอใจของนักเรียนโดยรวม ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.19 โดยระดับความพึงพอใจรวมอยู่ในระดับพอใจมาก

สอดคล้องกับการวิจัยของ ปันชิกา เกียรติพงศ์พันธ์, และวชิรรัตน์ นีรันตร์เตชาภัทร์ (2567) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก้ต” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยของ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก้ตก่อนและหลังการทดลอง 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก้ตก่อนและหลังการทดลอง 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก้ตหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 4) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนทาร์เก้ตหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเสนารรัฐวิทยาคาร อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 21 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้การสอนเบรนทาร์เก้ต และแบบทดสอบวัดการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาไทย ได้ค่าดัชนีความยากง่ายของแบบทดสอบอยู่ระหว่าง 0.20-0.80 ค่าดัชนีอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ มีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป และหาค่าความเชื่อมั่น (Relibility) ทั้งฉบับเท่ากับ 0.92 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบสถิติค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า 1. ความสามารถในการ

อ่านสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 2. ความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 3. ความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4. ความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีธรรมวิทยา ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการเขียนอ่านคำยากมีประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์ที่ระดับ 81.20/82.05 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ อธิบายได้ว่าผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี เอกสารหลักสูตรงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะ ได้ประยุกต์ความรู้จากทฤษฎีต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะ มีความสอดคล้องทั้งโครงสร้างรูปแบบและเนื้อหา ทั้งยังกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจนเพื่อให้การสร้างแบบฝึกทักษะในครั้งนี้มีประสิทธิภาพมากที่สุด แบบฝึกทักษะที่นำมาฝึกแต่ละชุดจะเป็นกลุ่มคำเดิมเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย จึงได้ใช้รูปแบบที่หลากหลายในชุดเดียวกันนอกจากนั้นคำสั่งหรือคำชี้แจงในแบบฝึกทักษะ มีความชัดเจนอ่านเข้าใจง่าย ช่วยให้การทำแบบฝึกทักษะง่ายขึ้น มีให้เลือกตอบอย่างจำกัดและตอบอย่างเสรี

สอดคล้องกับการวิจัยของ ศุภาพิชญ์ ฝ่ายเดช และอุบลวรรณ ส่งเสริม (2567) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านสะกดคำและพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคโฟนิกส์ และ 2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคโฟนิกส์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านบน อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 1 ห้อง จำนวน 11 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคโฟนิกส์ มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านสะกดคำ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.40 – 0.70 ค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.30 – 0.60 และมีค่าความเชื่อมั่น (KR -20) เท่ากับ 0.89 และ 3) แบบประเมินพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคโฟนิกส์ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ ผลการวิจัยพบว่า 1) พัฒนาการความสามารถด้านการอ่านสะกด

คำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคโฟนิคส์มีพัฒนาการสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) พฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคโฟนิคส์ อยู่ในระดับ ดีมาก

สุนันทา แก้วเก็บคำ บัญชา ธรรมบุตร และมาโนช นันทพรหม (2567) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบทักษะการเรียนรู้ภาษาไทย” การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์คือ (1) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะ (2) เพื่อเปรียบเทียบผลการศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80 กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโพ้นทองประชาสรรค์ ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ จำนวน 5 แผน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำพื้นฐานภาษาไทย ก่อนเรียนและหลังเรียน สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที กรณีกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for dependent samples) ผลการวิจัยพบว่า (1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีการพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกทักษะมาเป็นสื่อการเรียนการสอนทางด้านการอ่านและเขียน ทำให้คะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ทางสถิติที่ระดับ .05 (2) ประสิทธิภาพและความเข้าใจในการพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการสอนแบบใช้แบบฝึกทักษะก่อนและหลังแตกต่างกันและมีประสิทธิผลตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

ปณชิกา เกียรติพงศ์พันธ์, และวชิรารัตน์ นิรันดร์เตชาภักดิ์ (2567) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ต” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยของ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ตก่อนและหลังการทดลอง 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ตก่อนและหลังการทดลอง 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ตหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 4) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เก็ตหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเสนาธิรัฐวิทยาคาร อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน

21 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้การสอนเบรนท์ทาร์เก็ต และแบบทดสอบวัดการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาไทย ได้ค่าดัชนีความยากง่ายของแบบทดสอบอยู่ระหว่าง 0.20-0.80 ค่าดัชนีอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ มีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งฉบับเท่ากับ 0.92 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบสถิติค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า 1. ความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 2. ความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 3. ความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4. ความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เนตรชนก บัวสระ, และกฤษฎากาญจน โทพิทักษ์ (2567) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถการอ่านสะกดคำไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ผสมเป็นฐานร่วมกับการใช้สื่อการตูนแอนิเมชัน” ผลการวิจัย พบว่า 1) ความสามารถในการอ่านสะกดคำตามมาตรา โดยใช้การจัดการเรียนรู้ผสมเป็นฐานร่วมกับการใช้สื่อการตูนแอนิเมชัน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 2) ความสามารถในการอ่านสะกดคำไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยผสมเป็นฐาน ร่วมกับการใช้สื่อการตูนแอนิเมชัน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.72, S.D. = 0.42)

ธนภรณ์ ขาวดี และฉัตรวรรณ วัฒนวรรณ (2567) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาชุดแบบทดสอบวินิจฉัยความสามารถในการอ่านภาษาไทยระดับประถมศึกษาปีที่ 1” ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดแบบทดสอบวินิจฉัยประกอบด้วยชุดแบบทดสอบวินิจฉัย จำนวน 4 ชุดตามช่วงเวลาคือหลังจากเรียนรายวิชาภาษาไทยครบ 50 100 150 และ 200 ชั่วโมงโดยแต่ละชุดประกอบด้วยเอกสาร 5 ฉบับ ได้แก่ 1) คู่มือการดำเนินการทดสอบ 2) แบบทดสอบวินิจฉัยซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบ 4 ตอน ได้แก่ 2.1) แบบทดสอบการ จำแนกตัวอักษร 2.2) แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำ 2.3) แบบทดสอบการอ่านสะกดคำ 2.4) แบบทดสอบการบอกความหมายของคำศัพท์ 3) แบบบันทึกผลการทดสอบ 4) แบบรายงานผลการทดสอบ และ 5) ภาคผนวกโดยการตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบวินิจฉัยมีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.75-0.90 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.30-0.50 โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอยู่ระหว่าง 0.88-0.98 ซึ่งมีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด 2) ผลการวินิจฉัย พบว่า ปัญหาที่พบมากที่สุดคือนักเรียนไม่สามารถจำแนกพยัญชนะและสระได้รองลงมา

คือปัญหาตัวสะกดและลำดับสุดท้ายคือนักเรียนไม่เข้าใจหน้าที่ของพยัญชนะและสระเมื่อนำมาประสมในคำ

ปรีชานนท์ ปรีเลขา (2567) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการออกเสียงสัทอักษรพินอินโดยใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี” ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ และ คำศัพท์ได้ดีขึ้นอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ (.sig < 0.05) โดยค่าเฉลี่ยการอ่านออกเสียงพยัญชนะ เพิ่มขึ้นจาก $\bar{X} = 5.44$ เป็น $\bar{X} = 7.33$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานลดลงจาก S.D. = 1.86 เป็น S.D. = 1.08 สำหรับสระเดี่ยวและสระประสม ค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก $\bar{X} = 3.17$ เป็น $\bar{X} = 6.42$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานลดลงจาก S.D. = 1.65 เป็น S.D. = 0.82 ส่วนการอ่านคำศัพท์ 2 และ 3 พยางค์ ค่าเฉลี่ยเพิ่มจาก $\bar{X} = 1.85$ เป็น $\bar{X} = 6.42$ โดยมีการเปลี่ยนแปลงของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเล็กน้อย

ข้อเสนอแนะ

1 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม

การดำเนินการจัดกิจกรรม ครูควรใช้เทคนิคเสริมแรงกระตุ้นให้นักเรียนสนใจ หรืออธิบายให้เข้าใจชัดเจนอีกครั้ง

เอกสารอ้างอิง

- ชนิษฐา แสงภักดี. (2533). *การส่งเสริมการอ่านของกรมวิชาการ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ประทีป แสงเปี่ยมสุข. (2517). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: เกล็ดไทย.
- ภิญญาดา นุ้ยจันทิก และสุวิมล ใจชื่น. (2567). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนเทศบาล 2 (วัดใหม่ท่าพานิชย์). *วารสารชัยพฤษภิมย์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา*, 6(1), 87-97.
- พिरฮาน แฉะ, รุสนาณี อาเก๊ะ, อุมมุกลีป โสมสาเอียด, และณรงค์ศักดิ์ รอบคอบ. (2561). ผลการใช้ชุดฝึกทักษะอักษร 5 สี ที่มีต่อการพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำในวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนประถมศึกษาหน่วยงานการศึกษาจากระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี. *วารสารวิชาการครุศาสตร์สวนสุนันทา*, 8(2), 87-94.
- รัตติยาพร โกสุม และอัฐพล อินตะเสนา. (2567). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2. *วารสารราชภัฏมหาสารคาม*, 18(3), 350-358.

- วรรณิ โสภประยูร. (2553). *การสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.
- สมบูรณ์ ทินทร. (2528). *วิธีสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: อักษรบัณฑิต.
- สุชาติดา ซาทอง. (2537). *การวัดผลการศึกษา*. กาศสินธุ์: ประสานการพิมพ์.
- เสาวนีย์ ลีขาบัณฑิต. (2523). *เอกสารการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถม*. มหาสารคาม:
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม.
- อรรถัย นุตรดิษฐ์. (2539). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช้แบบฝึกจัดคำเป็นกลุ่มคำและแบบฝึกที่จัดคำ
คละคำ*. วิทยานิพนธ์, ศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อรอุมา พัฒนาสมบุญ. (2534). *สร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียง ฉ ช และ ซ ศ ษ ส สำหรับ
นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นย่อ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านนาผักหม่อม
กิ่งอำเภอนาโพธิ์ จังหวัดนครพนม*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2538). *กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.